

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 8Co/150/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5313206325
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 06. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. František Potocký
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2014:5313206325.1

Uznesenie

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v právnej veci navrhovateľa: O. S., nar. XX.XX.XXXX, bytom G. XX, XXX XX N., proti odporcovi: M. S., nar. XX.XX.XXXX, bytom G. nad G. XXXX, zastúpený HKP Legal, s. r. o., so sídlom Sasinkova 6, 811 08 Bratislava, IČO: 36 727 334, o zaplatenie 1.040 eur s príslušenstvom, v konaní o odvolaní odporcu proti rozsudku Okresného súdu Čadca č. k. 4C/260/2013-47 zo dňa 24. októbra 2013, takto

rozhodol:

rozsudok okresného súdu **z r u š u j e** a vec **v r a c i a** okresnému súdu na ďalšie konanie.

o d ô v o d n e n i e :

Okresný súd napadnutým rozsudkom uložil odporcovi povinnosť zaplatiť navrhovateľovi sumu 1.040 eur s príslušným úrokom z omeškania, všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku (výrok I.). Odporcovi uložil i povinnosť nahradiť navrhovateľovi trovy konania vo výške 124 eur do 3 dní od právoplatnosti rozsudku (výrok II.).

V odôvodnení rozsudku uviedol, že navrhovateľ (prenajímateľ) podal proti odporcovi (bývalému nájomcovi) návrh na zaplatenie nájomného za mesiace január - august 2010 (správne malo byť uvedené 2011 - poznámka odvolacieho súdu) vo výške 130 eur mesačne, spolu vo výške 1.040 eur s príslušným úrokom z omeškania. Z pripojeného spisu Okresného súdu Čadca sp. zn. 4C/212/2010 mal preukázané, že pod uvedenou spisovou značkou prebiehalo konanie totožných účastníkov a o totožnom základe nároku. Základom nároku vo vyššie označenej veci bola totožná nájomná zmluva zo dňa 01.09.2010, predmetom konania sp. zn. 4C/212/2010 bolo nájomné za iné časové obdobie, konkrétne za mesiace október a november 2010. Na základe uvedeného zistenia okresný súd dospel k záveru, že vo veci sp. zn. 4C/212/2010 bol právoplatným a späťne nepreskúmateľným spôsobom vyriešený základ nároku na zaplatenie nájomného na základe nájomnej zmluvy zo dňa 01.09.2010. V tomto smere ide o prekážku právoplatne rozhodnutej veci. Z uvedeného dôvodu preto nepripustil čo do základe nároku duplicitné dokazovanie tých istých skutočností, resp. dôkazov. V prejednávanvej veci sp. zn. 4C/260/2013 vykonal dokazovanie len prečítaním a oboznámením zápisnice o pojednávaní vo veci sp. zn. 4C/212/2010 vrátane tam obsiahnutých svedeckých výpovedí, a tiež oboznámením rozsudku prvostupňového a odvolacieho súdu. Právoplatnými rozhodnutiami vydanými v konaní sp. zn. 4C/212/2010 mal ustálené, že vzťah medzi účastníkmi je vzťahom občiansko-právnym a nárok navrhovateľa bol uplatnený ako zmluvný nárok na zaplatenie nájomného na základe nájomnej zmluvy zo dňa 01.09.2010. U zmluvného nároku, pokiaľ je platný, nie je rozhodujúce, či nájomca fakticky užíval predmet nájmu, uvedené okolnosti sa vyhodnocujú len u bezdôvodného obohatenia. U zmluvného nároku je podstatné, či zmluva je platná a vtedy je nájomca povinný zmluvné nároky vrátane nájomného platiť bez ohľadu na to, či fakticky byt užíval alebo nie. Nájomná zmluva zo dňa 01.09.2010 je platným právnym úkonom o nájme časti bytu, táto zmluva nebola ukončená odstúpením, právo na zľavu z nájmu bytu, ktorú uplatnil odporca v konaní sp. zn. 4C/212/2010, odporcovi nevzniklo. Súd v konaní sp. zn. 4C/212/2010 zároveň dospel k záveru, že list odporcu zo dňa 01.10.2010 nemožno považovať za dohodu o ukončení nájmu a nakoniec rozsudkom zo dňa 08.03.2012 ustálil, že nájomná zmluva zo dňa 01.09.2010 bola ukončená uplynutím doby, na ktorú bola uzavretá, t. j. dňom 01.09.2011. Nakoľko odporca nepreukázal zaplatenie nájomného

za sporné časové obdobie, resp. nepreukázal zánik pohľadávky iným spôsobom, inými otázkami sa súd už nezaoberal a zaviazal odporcu zaplatiť navrhovateľovi nájomné v požadovanej výške s príslušným úrokom z omeškania.

Navrhovateľovi ako úspešnému účastníkovi priznal náhradu trov konania podľa § 142 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O. s. p.“).

Proti rozsudku podal odvolanie odporca, ktorý ho navrhol zmeniť tak, že návrh navrhovateľa sa v celom rozsahu zamietne, eventuálne navrhol napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť okresnému súdu na ďalšie konanie.

V dôvodoch odvolania najskôr opísal skutkové okolnosti prípadu a poukázal i na konanie, ktoré viedol navrhovateľ proti Mgr. W. G. (spolunájomníčka) na Okresnom súde Galanta pod sp. zn. 23C/41/2011. Okresný súd Galanta v označenej veci a po riadne vykonanom dokazovaní dospel k diametrálne odlišnému názoru, na základe ktorého návrh navrhovateľa proti Mgr. G. v celom rozsahu zamietol.

Nárok navrhovateľa na zaplatenie nájomného za mesiac január až august 2011 poprel v celom rozsahu. V podrobnostiach v tomto smere uviedol, že predmet nájmu užíval len do dňa 29.09.2010, t. j. menej ako jeden mesiac a to napriek tomu, že nájomná zmluva bola pôvodne uzavretá na bodu jedného roka. De facto došlo k ukončeniu nájmu dňa 29.09.2010, de iure dňa 15.10.2010, kedy navrhovateľ písomne súhlasil s jeho návrhom na ukončenie nájomnej zmluvy dohodou.

Samotná skutočnosť, že bol nútený vypratať predmet nájmu na výzvu navrhovateľa po menej než jednom mesiaci užívania a skutočnosť, že navrhovateľ požaduje od neho zaplatenie nájmu za obdobie január až august 2011, je zjavne v rozpore s dobrými mravmi. Navrhovateľ nejasnými formuláciami jednotlivých ustanovení Zmluvy o nájme zároveň zapríčinil neurčitost' zmluvného režimu, za neplatné považoval odvolateľ najmä ustanovenia čl. IV. ods. 2 a čl. V. ods. 3 Zmluvy. Odvolateľ mal za to, že nie je povinný platiť žalované nájomné, nakoľko od 29.09.2010 nemohol prenajatú časť nehnuteľnosti užívať, čo svojím konaním zapríčinil výlučne navrhovateľ. Všetky tieto tvrdené skutočnosti mohol v prebiehajúcom súdnom konaní preukázať, avšak konajúci súd mu svojím postupom odňal možnosť pred súdom, a to prakticky v celom rozsahu. Konajúci najmä odmietal otázky právneho zástupcu odporcu súvisiace s vecou, neumožnil mu vyjadrovať sa komplexne k celej veci a odmietol vykonať dôkazy ním navrhnuté, najmä vypočuť ako svedkov Mgr. G. a O.X.. Nesúhlasil ani s názorom okresného súdu, že v prejednávanej veci ide o prekážku rozsúdenej veci. Nároky navrhovateľa uplatňované v tomto konaní sa diametrálne líšia od nárokov uplatňovaných už v právoplatne skončenom konaní sp. zn. 4C/212/2010. V prebiehajúcom konaní chcel predniesť súdu nové argumenty a zároveň poukázať na nedobromyseľnosť navrhovateľa, trvajúcu od počiatku nájomného vzťahu až do súčasnosti. Zásadným rozdielom medzi konaniami na Okresnom súde Galanta a Okresným súdom Čadca bola najmä skutočnosť, že Okresný súd Galanta vykonal všetky dôkazy navrhnuté odporcom a pri svojom rozhodovaní o veci vzal do úvahy i výpovede svedkov. Naopak, Okresný súd Čadca v predošlom konaní sp. zn. 4C/212/2010 posúdil svedecké výpovede ako nevierohodné a zaujaté, a preto z nich nevychádzal. Z hľadiska právnej istoty oboch účastníkov sporu bolo potrebné prejednať celú vec opätovne a až následne rozhodnúť o nárokoch uplatňovaných v tomto konaní. Z jeho pohľadu je však neakceptovateľné, aby súd apriori odmietal prezentáciu jeho argumentácie súvisiacej so základom nároku. Prekážka rozsúdenej veci v prejednávanej veci je daná výlučne vo vzťahu k nájomnému za mesiace október a november 2010 a ku kaucii. Vo vzťahu k žalovanému nájomnému za mesiace január až august 2011 prekážka rozsúdenej veci v tomto konaní neexistuje.

Za vadu napadnutého rozsudku považoval odvolateľ i nedostatočné odôvodnenie, v ktorom sa žiadnym spôsobom nevysporiadal s argumentáciou odvolateľa, ktorou namietal, že výkon práv navrhovateľa bol v rozpore s dobrými mravmi, ktorú argumentáciu v konaní opätovne prezentoval.

Písomným podaním doručeným odvolaciemu súdu 29.04.2014 doložil odvolateľ rozsudok Krajského súdu v Trnave zo dňa 19.03.2014, č. k. 25Co/5/2013-209, ktorým bol potvrdený rozsudok Okresného súdu Galanta zo dňa 02.05.2013, č. k. 23Co/41/2011-178, vo veci navrhovateľa O. S. proti odporkyni Mgr. W. G..

Navrhovateľ sa k odvolaniu odporcu písomne nevyjadril.

Krajský súd, ako súd odvolací, po zistení, že odvolanie bolo podané včas a smerovalo proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom, podľa § 212 ods. 1 O. s. p. preskúmal rozsudok okresného súdu v napadnutom rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní a po preskúmaní ho bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2 O. s. p.), podľa § 221 ods. 1 písm. f, h/ O. s. p. zrušil a podľa § 221 ods. 2 O. s. p. vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie z nasledovných dôvodov:

Zmyslom práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej už len „Dohovor“) je umožniť každému reálny prístup k súdu a tomu zodpovedajúcu povinnosť súdu o veci konať. V tejto súvislosti považuje odvolací súd za potrebné uviesť, že nedostatok náležitého odôvodnenia písomného vyhotovenia rozhodnutia je vo svojej podstate porušením základného práva účastníka súdneho konania na spravodlivý proces, ktoré právo zaručujú v podmienkach právneho poriadku Slovenskej republiky okrem zákonov aj Ústava SR (čl. 46) a Dohovor (čl. 6 ods. 1). Aj podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (napr. Torija proti Španielsku) a Ústavného súdu SR (napr. I.ÚS 17/01, II.ÚS 261/06, III.ÚS 74/08 a ďalšie) treba považovať za porušenia práva na spravodlivé súdne konanie aj nedostatok riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia súdneho rozhodnutia. Judikatúra nevyžaduje, aby na každý argument strany bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia, ak však ide o taký argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument. Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozsudku i konania, ktoré mu predchádzalo, dospel k záveru, že okresný súd v prejednávanej veci sa dôsledne neriadil vyššie uvedenými princípmi.

Zo spisového materiálu je zrejmé, že odporca opakovane (v odpore i na pojednávaní dňa 24.10.2013) namietal oprávnenosť nároku navrhovateľa z dôvodu, že bol uplatnený v rozpore s dobrými mravmi (§ 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka). Z hľadiska skutkových okolností prejednávanej veci išlo podľa názoru odvolacieho súdu o významný špecifický argument, s ktorým bol prvostupňový súd povinný sa vysporiadať v odôvodnení napadnutého rozsudku. Pokiaľ tak neurobil, už táto samotná skutočnosť bola v zmysle vyššie uvedenej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva i judikatúra Ústavného súdu SR dôvodom na zrušenie napadnutého rozsudku, nakoľko uvedeným postupom prvostupňového súdu bolo porušené právo účastníka na spravodlivý súdny proces.

Odvolací súd sa stotožnil s argumentáciou odvolateľa, že v prejednávanej veci nejde o prekážku právoplatne rozhodnutej veci, odvolateľ v tomto smere správne argumentoval, že predmetom tohto konania je iné obdobie, ako bolo navrhovateľom žalované v konaní vedenom na Okresnom súde Čadca pod sp. zn. 4C/212/2010.

Pokiaľ okresný súd poukazoval v prejednávanej veci na závery konania sp. zn. 4C/212/2010 (najmä z dôvodu, že ide o tých istých účastníkov a predmet konania sa týka tej istej zmluvy), odvolací súd dáva do pozornosti, že právoplatné rozhodnutie v obdobnej veci (bez toho, aby boli zohľadnené konkrétne okolnosti prípadu), ešte nezakladá povinnosť súdu vychádzať v inom konaní z tejto inej (obdobnej) veci. Princíp právnej istoty a princíp predvídateľného rozhodovania má síce svoje opodstatnenie v právnom štáte, ale zároveň má i svoje limity, pretože popri vyššie uvedenom princípe stoja aj ďalšie princípy a doktríny, ako sú spravodlivosť, proporcionalita, legalita a iné. Argumentácia len jedným princípom (i keby ním bol princíp právnej istoty) sama o sebe nevedie k presvedčivému zdôvodneniu právneho záveru, pokiaľ sa opomínajú špecifická konkrétneho prípadu a ďalšie (vyššie uvedené) právne zásady, princípy, či doktríny. Navyiac odvolávanie sa prvostupňového súdu na inú právoplatne skončenú vec nemá v podmienkach Slovenskej republiky všeobecnú (precedenčnú) záväznosť a pokiaľ nebolo publikované v Zbierke stanovísk a rozhodnutí súdov SR, nemá ani faktickú záväznosť. V súvislosti s prejednanou vecou je potrebné navyiac poznamenať, že okresný súd nebol viazaný právoplatnými rozsudkami vydanými v konaní sp. zn. 4C/212/2010 aj z toho dôvodu, že v označenom konaní sa riešilo iné žalované obdobie a v uvedenom konaní nebola predmetom riešenia ani námietka odporcu, že navrhovateľ uplatnil výkon svojho práva v rozpore s dobrými mravmi. Táto námietka bola uplatnená až v prebiehajúcim konaní.

Odvolací súd s poukazom na vyššie uvedené zistenia potom nemohol inak, len napadnutý rozsudok podľa § 221 ods. 1 písm. f/, h/ O. s. p. v celom rozsahu zrušiť a podľa § 221 ods. 2 O. s. p. vec vrátiť okresnému súdu na ďalšie konanie.

Okresný súd v ďalšom konaní sa najmä vysporiada s návrhom odporcu na vykonanie dokazovania výsluchom vyššie uvedených svedkov a najmä opakovanou argumentáciou odporcu, že výkon práva, t. j. uplatnený nárok, bol vzhľadom na skutkové okolnosti prípadu v rozpore s dobrými mravmi.

Toto rozhodnutie prijal odvolací senát pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.